

170. Prizor med napol slepim Tobijem, tremi angeli in Gospodom. Tobijeva ozdravitev. Prispodoba te ozdravitve za naš čas. Večerja na višini.

1 Starec pa je slišal, kaj so trije angeli govorili ženskam; šel je k njim in rekel: »Slišal sem, da ste omenili ime mojega praočeta in povedali, da vam tudi moje ime ni neznano; po Božji milosti in moči, ki je v vas, ste mrtvim očem starega Tobija vrnili življenje in luč.

2 Glejte, vi ljubi in večni Božji prijatelji, tudi jaz sem na tem, da popolnoma oslepim; na eno oko že ne vidim nič več, drugo pa tudi že zelo slabi. Kako bi bilo, če bi mi vrnili popolno luč mojih oči? Vi bi to vendar lahko storili! Usmilite se me!«

3 Reko angeli: »Ah ne vidiš Njega, ki pred teboj s Kisjonahom opazuje visoko plapolajoči ogenj in poslušaj pesmi in psalme pastirjev? Ne mi, temveč On je tisti, ki je staremu Tobiju vrnil luč njegovih oči! K Njemu pojdi; On je Gospod in lahko stori, kar hoče; On edini ti lahko povrne luč tvojih oči! Mi sami iz sebe zmoremo in dosežemo prav tako malo, kot zmoraš ti sam iz sebe. Mi smo le Njegovi služabniki in čakamo na Njegove namige.«

4 Po teh besedah treh angelov se starec napoti k Meni in Me prosi za luč svojih oči. - Rečem Jaz: »Saj si bil vendar dolgo zakrknjen farizej in častilec jeruzalemskega templja in si Me imel za esena, čarovnika in podobno; od kod ti zdaj ta vera?«

5 Reče starec: »Gospod! Tudi jaz sem bil navzoč v Kafamaumu, kjer si hčerko poveljnika Jaira obudil iz smrti v življenje; že tedaj sem začel verovati. Toda moral sem še več videti in slišati, da bi moja vera postala trdnejša; in jaz sem videl in slišal in zdaj verujem, da Ti, o Gospod, zmoraš vse, kar hočeš. Če me torej Ti, o Gospod, le hočeš ozdraviti, to tudi zmoraš v vsej polnosti!«

6 Na to sem Jaz rekel starcu: »Sicer je nekako absurdno, nekomu vrniti vid ponoči; toda če je tvoja vera tako močna, kot praviš, pač lahko spregledaš tudi ponoči! Povem ti pa, da je zdaj duhovno za vse ljudi noč in so vsi popolnoma slepi in ljudje ne bodo nikoli spregledali podnevi, marveč ponoči, in za mnoge bo tako tudi iz njihovega večera in jutra za trajno nastal prvi dan. In tako torej tudi ti spreglej ponoči!«

7 Po teh besedah je starec spregledal in je zdaj občudoval posamezne ognje, kjer je prej videl vse zabrisano in je zato videl samo en ogenj.

8 Ko je občutil to čisto luč v svojih očeh, je padel pred Menoj na kolena, ni Me mogel dovolj hvaliti in slaviti in je bil nadvse srečen.

9 Jaz pa sem mu rekel: »Tudi ti si slišal Mojo izpoved; zato tudi ti molči o vsem, kar si tu videl in slišal, sicer te bo doletelo tisto, kar sem vsakemu zagrozil!« Nato je starec vstal in zagotovil, da bo molčal kot grob.

10 In tako je postalo na tej višini vse dobro in popolno. In ko so ognji pogoreli do konca, so prišle Kisjonahove hčere in povabile Mene in vse navzoče k večerji. In vsi smo šli, se dobro navečerjali in se nato odpravili k počitku.

171. Farizeji med seboj. Rhiba, imenitni, si izmisli logično zgodbo o Nazarečanu, njegovih očetih in njihovih načrtih glede prestola. Predlaga, naj bi zgolj zaradi miru ubili Jezusa.

1 Farizeji, ki so postali boljši in tudi verni, nekateri bolj, drugi manj, okrog trideset po številu, so šli v svojo kočjo in so se skoraj vso noč pogovarjali, kaj naj storijo.

2 Bil je eden med njimi, ki se je imenoval Rhiba; je bil - kot se reče - fin. Ta je, ko vsi skupaj dolgo niso mogli izdaviati nič določenega, povzel besedo in rekel: »Moji bratje, zdaj ste se gotovo dve uri pogovarjali in s tem niste niti za las napredovali v svojih sklepih. Poznate me in že dolgo veste, da sem prav v takšnih kritičnih primerih zadel žebelj na glavo, in zdaj menim, potem ko sem natančno prisluhnil vsemu in sem si ogledal, kaj se je govorilo in delalo, da tudi tu ne bom udaril mimo. In tako me poslušajte!

3 Popolnoma resnično je in ne da se tajiti, da ta človek, ki je sin nekega tesarja iz Nazareta, opravlja stvari in dejanja, ki gotovo niso mogoča nikomur razen Bogu; skratka, kdor je le nekoliko slaboten in ni bistroiden, mora biti brez nadaljnjega prepričan in imeti tega Nazarečana po grško vsaj za polboga.

Celo pri meni ni veliko manjkalo, da bi prestopil v to vero; kajti pojavi na vrhu tega gorovja so bili čisto zares tako nenavadni, da celo v Mojzesovih in Elijevih časih niso mogli biti nenavadnejši.

4 Toda za mojo skrito bistrovidnost so se poleg vsega vendarle zgodile stvari, ki so mi odprle oči, in zdaj dobro in natančno vem, kako je s tem. Ali niste opazili mož, ki so prišli na vrhu k nam kot angeli?« Vsi potrdijo. »Ali pa tudi veste, kdo in od kod so?« Vsi zanikajo. »Odpreti vam hočem oči! Glejte in poslušajte:

5 Gotovo vam ne bo neznan, da je nazareški tesar z imenom Jožef, za katerega se je zmeraj govorilo, da se spozna na egiptovske in perzijske magije, obenem Davidov potomec v ravni črti in da si je tu in tam tudi dal pridevek »sin Davidov«. Jožefov oče, ki mu je bilo ime Eli, tudi tesar, sicer popolnoma neoporečnega značaja, je skrivaj vendarle namenil poglobljitno pozornost temu, da bi svoj rod znova spravil na prestol Judeje in vse obljubljeni dežele. Sina Jožefa je pod pretvezo, da se bo izobrazil v gradbeništvu, poslal v dobri družbi v Perzijo in morda celo v Indijo, toda ne zaradi gradbeništvu, temveč zaradi izjemne magije, da bi potem Jožef s tem znanjem in to umetnijo zaslepil vse ljudi in se potem dal, kot od Boga poslano bitje, povzdigniti na judovski in obenem rimski prestol. Z močno malikovanju podvrženimi Rimljani bi seveda lažje opravil kot z Judi. Poleg svoje skrite umetnije pa bi Jožef moral biti na zunaj strog Jud in brez madeža pred postavo, da mu potem tudi veliki duhovniki ne bi mogli nasprotovati! Ko se je Jožef po več letih svojega potovanja vrnil nazaj, je sicer poznal umetnijo, ni pa imel sredstev in priložnosti, da bi jo lahko uresničil. Manjkalo mu je, kot so mi pripovedovali stari ljudje, tudi poguma za to, tudi govorniškega daru ni imel in zato je bil zelo redkobeseden. Eli je videl, da se je uštel pri svojih računih, in je pustil svojega sina Jožefa, ki ni kazal nobene sposobnosti za prestol, le opravljati njemu znano rokodelstvo. Ko je Eli umrl, je sicer blagoslovil sina Jožefa, toda prav modro je dejal, da Jožef za svoje otroke za omenjeni cilj ne sme storiti nič več, saj ne bi imelo nobenega smisla. In tako Jožef za svoje otroke, ki jih je imel s prvo ženo, tudi ni nič storil.

6 Ko pa mu je prva žena umrla in je po srečnem žrebu, ki ga je najverjetneje dosegel s svojo magijo, ki se je naučil v Perziji, dobil iz templja v varstvo lepo mlado Marijo, ki je bila tudi Davidovega rodu, se je v Jožefu spet začela prebujati kraljevska ideja; Mariji, tedaj komaj štirinajstletni deklici, ki je šele kasneje postala njegova žena, je napravil otroka, in to mu je seveda v Jeruzalemu povzročilo velike neprijetnosti, iz katerih pa se je vendarle rešil z denarjem in magijo in obenem po nasvetu dobrega prijatelja v Jeruzalemu vzel Marijo za ženo.

7 Takrat še živa in zelo premožna Marijina starša v Jeruzalemu, neki Joahim in Ana, se s tem zakonom nista preveč strinjala; toda Jožef je imel v templju mogočnega prijatelja, starega Simeona in posebno Zaharija, in tako je vsa stvar potekala brez vsakega nadaljnega zadržka; Marija je postala Jožefova pravno veljavna žena in s tem so se morali strinjati tudi njeni starši.

8 Jožef, ki ga je prav posebno spodbujala Marija, ki jo je zelo ljubil, je zdaj uporabil vsa sredstva, da bi otroku, ki se še ni rodil, če bo deček - kar je Jožef kot v takšnih stvareh dobro izveden mož, z veliko gotovostjo vedel vnaprej - omogočil doseči določeni cilj, in pri tem so mu prišla prav tudi obilna sredstva tasta in tašče.

9 Nekaj tednov pred porodom je skrivaj poslal sle v Perzijo s povabilom, naj pridejo k njemu trije modri, s katerimi se je seznanil v svoji mladosti. Ti so tudi prišli v Nazaret; ker pa je cesar Avgust ob tistem času ukazal ljudsko popisovanje za vso Judejo v Betlehemu, so ravno v tem času Jožef in Marija z Jožefovimi otroki vred odšli gor v Betlehem, da bi se tam popisali.

10 Trije modri, ki so s svojo številno in sijajno služinčadjo prispeli v Nazaret, zdaj niso vedeli, kam naj se obrnejo, so odšli v Jeruzalem in na nesrečo pri starem Herodu poizvedovali za novorojenim

izraelskim kraljem in so tako prilili olja na ogenj! Seveda jim Herod nimogel povedati drugega kot prvič, da mu je kaj takega povsem neznano, in drugič, če je to res, potem bi morala biti ta družina kot mnogi tisoči drugih zaradi od cesarja ukazanega popisovanja zdaj gotovo v Betlehemu. Po tej novici so trije modri takoj pohiteli v Betlehem in tam našli, kar so iskali.

11 Da tam ni manjkalo magičnih pojavov, ki so prepričali celo Rimljane, si lahko mislimo, saj sicer stari Herod ne bi bil ukazal pomora otrok. Ti čarodeji so otroku za dobro izobrazbo navidez podarili velike zaklade z namenom, da bi otrok potem, ko bi postal kralj, podarjeno vrnil v Perzijo.

12 Zato potem tudi prav ti trije čarodeji novorojenega otroka niso več izpustili izpred oči, skrbeli so za njegovo popolno izobrazbo v magiji do te ure in so zdaj spet prišli z videzom treh angelov iz nebes in pomagali Jezusu delati njegove čudeže, da bi ljudstvo, ki je slepo in o vsem tem, kar se skrivaj dogaja, nič ne ve, preslepili z vsakovrstnimi modrimi pridigami in čudežnimi dejanji.

13 Toda nam, ki smo vpeljani v vse takšne skrivnosti, ne morejo nikakor zaslepiti oči, in zato je naša najsvetejša dolžnost, tega človeka vsepovsod opazovati in ga tam, kjer hoče predaleč, hitro ustaviti.

14 Najhujše bi bilo, če bi dobil Rimljane na svojo stran; tedaj bi bilo konec vsega našega truda! Zato moramo tudi najskrbneje poskušati to preprečiti, sicer nam bo prav zares zrasel čez glavo! Ko bo pa enkrat zgoraj, ga ne bomo več mogli potegniti dol! - Kaj pravite k temu?«

15 Drugi reko: »Morda imaš kar prav; toda če bi bila stvar na koncu vendarle drugačna, kar se gotovo tudi lahko zgodi, kaj bo potem z nami?«

16 Pravi Rhiba: »To je vprašanje, ki ga o tej zadevi sploh ne moremo postaviti! Je mar on več, mar je lahko več kot človek? Le kdo med nami je enak poganom, ki ne vedo, kaj in kdo je Bog, in imajo zato za bogove odlične ljudi in celo nekatere posebne živali ter jih častijo in molijo?

17 Je mar ta Nazarečan več kot nadvse odličen človek, genij, nedosegljiv na svojem področju?

18 Če bi hotel ostati to, kar je, in opravljati svojo umetnost v blagor ljudi in jih tudi poučevati o marsikaterih rečeh, glede katerih so ljudje slepi in jih razumejo malo ali pa sploh nič, tedaj bi imel nenadomestljivo vrednost, in zavidali bi lahko deželi, ki bi ga štela za svojega prebivalca. Tako pa ga mikajo Davidov prestol, krona in žezlo, in to ga dela prezira vrednega pri vseh pravih in čistih Judih, ki imajo še toliko starega duha, da jemljejo in razumejo pojave v človeškem življenju v pravi luči in z razumom, in jih ni mogoče tako zlahka preslepiti kot na pol poganske cestninarje in grešnike!

19 Le kaj koristi človeštvu, če bo s takšnimi slepilnimi nauki razdeljeno na različne sekte in se bodo te potem zaradi različne vere med seboj zgolj sovražile - bolj kot divje in krvoločne zveri po gozdovih?!

Tisti, ki so stare vere, sovražijo novovernike, oni pa starovernike, in tako takšna religija povzroči zmeraj ravno nasprotno od tistega, kar oznanja; namesto prijateljstva, ljubezni in miru pogosto povzroči nespravljivo sovraštvo in najhujšo vojno! In to so bili vedno isti sadovi vseh obnov religij na zemlji! Če pa so sadovi, kot uči izkušnja vseh časov, po takšnih dogodkih vedno isti, tedaj je vendar za nas prosvetljene ljudi in voditelje ljudstev neogibna poglobitna dolžnost, da takšnim prenoviteljem pravočasno zapremo pot, na kateri grozi tisočim propad in uničenje. Ali ni bolje, da izgine s sveta en takšen oblastiželjen čarodej, kot da bi moralo potem, v kratkem času več tisoč ljudi, ki jih je zapeljal takšen čudak, poginiti pod ostrim mečem?!«

172. Dober odgovor drugega farizeja, ozdravljenega Tobija. Njegovo pošteno pričevanje o Jezusu, Njegovem svetem nauku in Njegovih Božjih delih. O zlobi templjarjev. Napoved prekletstva za Jude.

1 Reče nekdo drug: »Prav imaš, če gledamo to stvar s čisto tosvetnega stališča; toda če je po smrti še

življenje za človekovo dušo, o čemer še nikoli nisem dvomil, tedaj vsi ti svetni pogledi in odnosi niso prav nič vredni in tedaj je ta Jezus sonce za noč človeškega duha in nam kaže pravo pot, po kateri lahko že v naših telesih zremo v veliko onstranstvo in uživamo iz Očetove hiše čudovito hrano za večno življenje!

2 In to on uči in hoče slepim ljudem pokazati, kako more in mora zrak brez dodatnih posegov dajati kruh in vino, torej resnično hrano iz nebes, kakor smo pred nekaj dnevi na vrhu vsi videli in od tega jedli in pili!

3 Da se stara noč nenehno bojuje in se mora bojevati z nastajajočim dnevom, nas uči ne le zgodovina človeštva, marveč tudi vsa narava stvari, kakor se vsak dan dogajajo pred našimi očmi; toda ravno to je Božji red, dopustitev in volja, proti kateri ni še nikdar nobena posvetna sila nič opravila.

4 Le kaj boš storil, če bi te ta Jezus, ki ga je Bog gotovo povsem poduhovil, zgrabil s svojimi mislimi in bi te vsega uničil? S kakšnim nasprotovanjem bi se mu potem lahko uprl?

5 Poslušaj! Človek, ki ga na vsak migljaj ubogajo vetrovi in morja, vsi zli in dobri duhovi, človek, ki prikliče mrtve v življenje in vsako še tako zastarano in hudo bolezen ozdravi brez zdravil, zgolj s svojo voljo, bi pač moral biti nekaj več kot samo genij v magiji! Saj si vendar z menoj vred pogosto videl čarodeje in opazoval, kako so ti obdani s samimi čarovnimi znamenji, čarovnimi izreki, amuleti in čarovnimi palicami in kako neznansko povečujejo vsako malenkost, ki jo naredijo.

6 Jezus pa nima niti amuleta niti kaj drugega, kar spada k čarovništvu, tudi nobenih čudežnih mazil, nobenih zelišč in korenin in ni zaprt, mističen ter se ne širokousti s svojimi sposobnostmi, marveč je čisto odkrit, dobrodušen in nadvse ustrezljiv pošten prijatelj ljudi in sam človek v najpopolnejšem pomenu.

7 Ni malodušnež, marveč je zmeraj dobre volje, in njegove besede tečejo kot med in mleko; in vendar se ob vsej njegovi preprostosti kar najbolj čudovito zgodi vse, kar koli hoče. Trdno sem prepričan, da bi zlahka zgolj s svojo voljo zmožgel ustvariti novo zemljo! Poznam ga že skoraj od njegovega rojstva in lahko ti povem, da je že v zgodnjih otroških letih delal isto, kar dela zdaj kot mož pred našimi očmi (glej [Jezusova mladost](#)).

8 Če pa pred nami človek opravlja dela, ki jih zmore samo Bog, kaj me lahko potem še ovira, da takšnega človeka ne bi imel za Boga?

9 Jaz sem po rojstvu Galilejec in zdaj star že nad sedemdeset let, več kot štirideset let opravljam duhovniško službo in sem že trideset let izredno slabo videl, na eno oko sem bil že popolnoma slep, z drugim pa sem videl vse zamegljeno, nejasno. Kolikim zdravnikom, ki so iz vseh krajev sveta prihajali v Kafarnaum in se v svoji umetnosti izdajali za skoraj nadzemeljska bitja, krotili kače in divje zveri, ptičem sekali glave in jih v trenutku pritrdili nazaj na vrat, skratka, delali prave čudeže, sem za drag denar odkupoval zdravila za oči in jih uporabljal natančno po navodilih; toda nič ni pomagalo!

10 Pred nekaj urami, takoj po večerji, pa mi je on pomagal le z besedo brez vseh sredstev tako, da zdaj vidim na obe očesi tako dobro in čisto kot morda nobeden izmed vas!

11 Poglejte v zgodovino, ali je kdaj hodil po zemlji kak človek, ki bi imel takšno čudežno moč in oblast! Mojzes je sicer veliko storil z Božjo močjo, ki mu je bila dana po moči njegove vere, kakor nekoč velika obljuba Abrahamu! Toda kako majhni so Mojzesovi čudeži v primerjavi s temi, ki jih zdaj pred našimi očmi dela ta Jezus!

12 In vi se posvetujete, kako bi ga spravili s poti! Fuj! To je sramotno od vas in vi si zaslužite, da bi bili za večno najostreje kaznovani z najtežjo Božjo šibo!

13 Resnično, zdi se, da se na tem Jezusu kar najpopolneje izpolnjuje, kar je napovedal prerok Izaija o najvišjem Božjem služabniku, ko je rekel:

14 'Glej, to je Moj služabnik, ki sem Ga izvolil, in Moj najljubši, nad katerim ima moja duša resnično

veselje; nanj bom položil Svojega duha in On naj oznanja sodbo poganom! Ne bo kričal in se prepiral, in Njegovega vpitja ne bo slišati po ulicah. Nalomljenega trsta ne bo zlomil in tlečega stenja ne bo pogasil, dokler ne bo pripeljal sodbe do zmage in bodo pogani upali v Njegovo ime!' (Iz 42,12)

15 Če bi hotel krono in žezlo, pri nebesih, za to bi imel več kot dovolj moči! Če zmore Svoje učence iz vseh koncev sveta v trenutku po zraku pripeljati skupaj, in to smo videli na svoje oči, bi prav tako lahko dal znositi skupaj vse vladarje na tej zemlji in jim čisto preprosto pojasnil: 'Jaz sem Gospod, vaše vladavine pa je za večno konec! Če hočete biti Moji hlapci, lahko ostanete pri Meni; če pa tega nočete, pojdite od Mene in propadite!'

16 Toda On, ki je v naj popolnejšem pomenu vsemogočen, je celo nam vsem zagrozil, da spodaj v dolini ne smemo povedati niti zloga vsega tega, kar se je zgodilo tu! Torej nikakor ne išče posvetne slave in posvetnega ugleda, marveč edino duhovno plemenitenje in izpopolnitev ljudi. Med ljudmi hoče torej ustanoviti samo duhovno državo in tiste, ki ne vedo več, odkod so, spet popeljati nazaj v izgubljeni raj! In zato naj bi Ga mi, če bi bilo mogoče, spravili iz tega zlobnega sveta? Nikdar in nikoli! Naj bo preklet tisti, ki v svojih prsih dopušča takšne misli!

17 Nikoli ni zemlja nosila večjega prijatelja ljudi, nikoli koga, ki bi bil bolj nesebičen od Njega, vi pa hočete položiti Nanj svoje roke? Vprašajte se, katerega duha otroci ste, in Satan, ki prebiva v vaših prsih, vam bo povedal in vam odgovoril: 'Jaz sem vaš oče!'

18 Kakšen pa bi moral biti vaš Mesija? Morda takšen, kot ste vi? Ali naj bi nastopil kot tisočkratni Samson in s Samsonovim orožjem pri priči z enim udarcem pobil milijone ljudi in potem postavil na vladarski prestol ne Sebe, temveč vas, se vam potem pustil obvladati in vam služiti za tovrnega osla, kamelo, psa čuvaja, leva, ki bi se v puščavi bojeval proti vašim sovražnikom, orla, ki bi s svojim ostrim očesom sporočal, od kod se vam približuje sovražnik, da bi vi mogli v največjem miru uživati plen z vse zemlje in se vlačiti z najnežnejšimi in najlepšimi devicami vse zemlje?! To bi bil pravi Mesija za vas!

19 Vi hočete biti gospodje, Mesija pa naj bi bil vaš hlapec! Tako bi že radi imeli Mesija! Da bi pa morali Mesiji reči Gospod! to vam ne diši, in zato bi ga radi spravili s poti!

20 Poglejte in vprašajte svoja srca, ah ni z vami natančno tako, in vaša srca vam bodo odgovorila z glasnim 'ja'!

21 Če pa nisem govoril prav, potem mi povejte, kakšen naj bo vaš Mesija in katere lastnosti mora imeti!

22 To je sramota za nas, ki se imenujemo otroci Najvišjega, pogani, cestinarji in grešniki pa so v vseh stvareh boljši od nas! Grki, Rimljani, Egipčani, Perzijci, Asirci in skoraj vsa ljudstva, ki jih poznamo kot pogane, so iz hvaležnosti do svojih malikov oboževali velike modre može, ker so menili, da so jim takšne može dali njihovi bogovi iz milosti, in častili so jih po božje, jim zgradili templje in posvetih kraj, kjer je prebival takšen modrijan. Zelo malo primerov je, da bi se brezbožni pogani do teh svojih modrijanov izkazali za okrutne.

23 Mi Judje pa, ki se imenujemo Božje ljudstvo, smo veliko prerokov, ki nam jih je poslal Bog, kamnali in preklinjali, pa si še zmeraj drznemo imenovati se Božji otroci!

24 Eh ja, eden največjih in najmogočnejših prerokov, je moral bežati skoraj na konec sveta, da se je rešil pred besom 'Božjih otrok' in jezo njihovih sosedov. To so lepi 'Božji otroci'!

25 Mi smo tisti, ki smo Božje poslance kamnali in bi radi zdaj, če bi bilo mogoče, tudi tega dobrega Jezusa spravili s sveta! Toda za to bo pač poskrbljeno iz nebes! Če pa bi vendarle bilo kaj takega mogoče - kajti Bog dopušča, da zloben človek stori tudi najbolj hudobno dejanje in tako dopolni svojo mero za pekel - potem vam prerokujem večno prekletstvo nad vse Jude, da ne bodo na zemlji nikdar več imeli domovine, in njihovo ime, pred katerim so se priklanjali celo pogani, bo postalo ljudem

gnusoba!

26 Kakor resnično Bog živi, tako resnično se bo to tudi zgodilo! In takšno naše gnusno dejanje bo dobilo v peklju povračilo, ki nikoli ne mine! Zapomnite si dobro, da sem vam jaz kot farizej to povedal!«

173. Farizeji besnijo nad vrlim kolegom Tobijem. Trije angeli preprečijo njegovo kamnanje. Nadaljevanje pogovora med nevernimi templjarji in vernim Tobijem. Gospod svetuje počitek od vina pijanim in zaspanim templjarjem.

1 Nekateri so sprejeli to, kar je govoril ta stari mož, ki se je, kot že znano, imenoval Tobija; toda večino je to tako razkačilo, da so hoteli raztrgati svoja oblačila in nato kamnati starega Tobija in vse, ki so držali z njim.

2 Toda stari Tobija je rekel: »O le uresničite, kar nameravate početi z nami, ki smo vam postali bodeč trn v očeh! Trije angeli, ki so še tukaj, vam bodo za ta vaš hvalevredni trud dodelili tudi hvalevredno plačilo v peklu, in hudiči bodo do konca raztrgali vaše že natrgane suknje!«

3 Ko je Tobija izgovoril takšne odločne besede svojim besnim kolegom in so ti začeli iskati kamne, so trije angeli stopili v kočjo in njihovi obrazi so sijali kakor sonce.

4 Ko so uporneži to zagledali, se jih je polastil velik strah, in padli so na obraze in tuleč od strahu prosili tri angele za odpuščanje.

5 Ti pa so dejali: »Če ste sovražniki tistih, ki jih vodi in privlači Božji duh - kdo so potem vaši prijatelji? V obraz vam povemo: To so hudiči! Zato se spreobrnite, sicer boste okusih oblast Najvišjega!«

6 Od smrtnega strahu trepetajoči farizeji kričijo: »Kaj nam je treba storiti?« Reko trije angeli: »Biti ponižni in verovati resničnemu, edinemu Sinu božjemu, katerega duša je eno z Očetom! Kajti Oče je v Njem in ne zunaj Njega!« - Po teh besedah angeli izginejo in farizeji se začenjajo spet dvigati in odstopijo od svoje nadvse hudobne namere.

7 Tobija pa jih zdaj vpraša: »No, kako je, kaj boste storili? Kje so prekleti kamni? Le zakaj se zdaj niste spozabili nad onimi tremi, ki ste jih še prej imeli za tri zakrinkane čarovnike iz Perzije?«

8 Reko skrajno prizadeti: »Saj vendar veš, da se moramo držati Mojzesovih pravil, na katera smo pri nebu in pri templju prisegli! Če pa zdaj ta Jezus povsod uči in dela nasprotno, le kako bi nam bilo tako lahko zamenjati našo prisego za ta nauk, ki je skoraj, popolnoma nasproten Mojzesovemu? Toda premislili bomo in videli, kaj nam je treba storiti! Za zdaj ne rečemo, niti da niti ne; zapisano je namreč, da iz Galileje ne bo nikdar vstal noben prerok! In s tem je ta stvar, kolikor čudovita je že in po svoje izjemna, vendarle zmeraj povezana s številnimi pomisleki!«

9 Reče Tobija: »Res je sicer, da iz Galileje ne bo vstal noben prerok; vprašam pa, ali je tudi zapisano, da iz Galileje ne bo vstal Mesija? Kolikor vem, ni o tem nikjer nič zapisano! In v zvezi s prihodnjim Mesijem tudi ni nikjer posebej naveden kraj, kjer naj bi vstal Mesija! Čeprav po Pismu iz Galileje ne bo vstal noben prerok, pa vsekakor lahko od tam vstane Mesija! Med prerokom in Mesijem pa je menda le neskončna razlika?! Reko prizadeti: »Glede tega pa imaš prav; zato bomo o tem še premišljali.«

10 Reče neki drug farizej, ki je čisto v ozadju mirno poslušal dolgotrajno razpravo, ne da bi vmes izrazil kakršno koli mnenje: »Prijatelji in bratje! Za to, da bi prišli tej nadvse čudežni zadevi do dna, je potrebno docela trezno in budno stanje čutov; mi pa smo vsi bolj ali manj vinjeni od večerje in poleg tega še zelo zaspani! Kako naj torej veljavno presojava o tako čudežni, pri tem pa vendar nikakor ne nepomembni in neresni zadevi?

11 Zato mislim, da bi morali malo zaspati in razpravo nadaljevati jutri, potem bo gotovo pametnejša! Kakor se mi zdi, se že tako začenja svitati, in do jutra ni več dolgo; zato pojdimo sabatu naproti vsaj primerno mirno, ne pa z nasprotujočimi si mnenji in pogledi!

12 Kot se mi zdi, se že začenja premikati velika skupina Jezusovih privrženecv! Mi pa jih hočemo in moramo opazovati, kaj pa, če bomo zaspali in bodo oni morda odšli, preden se bomo mi prebudili?!«

13 Drugi mu seže v besedo in reče: »Temu je zlahka odpomoči; postavimo stražo!« Reče prejšnji govornik: »Koga? Morda tebe ali nekoga drugega, ki je zaspan tako kot ti in jaz in bo kot stražar zaspal prav tako kot midva?!«

14 Reče tretji: »S spanjem ne bo nič; oni se namreč že pripravljajo na odhod; zato nam tudi ne bo preostalo drugega, kot slediti njihovemu zgledu. Pot navzdol v ravnino je dolga in do sončnega vzhoda še zdaleč ne bomo v vasi!«

15 Reče četrti: »No, zdaj je tudi Mojster Jezus že pred kočo in se pripravlja na odhod; zato nam pač ne bo preostalo nič drugega, kakor da se tudi mi prav tako kar najhitreje odpravimo.«

16 Reče prvi: »Zdaj pa imamo! Kakor sem si mislil, ravno tako se je zgodilo. To bo lepo potovanje - brez spanja in poleg tega smo še čisto pijani od včerajšnje večerje!«

17 Več drugih reče: »Kar je, je, zdaj ne gre drugače! Oni, ki so spočiti, nas gotovo ne bodo čakali! Zato vstanimo! Spali bomo potem spodaj v vasi.« Vsi se dvignejo in hitro odidejo na prosto.

18 Ko so farizeji že pripravljeni za odhod, Jaz pa poti v dolino še ne nastopim takoj, postanejo skoraj vsi nejevoljni in Me vprašajo, ali še ne mislim odpotovati.

19 Jaz pa jim rečem: »Jaz sem Gospod in delam kar Jaz hočem, in nihče Me ne sme vprašati: Zakaj tako? Če pa se komu zdi neprijetno tako, kot hočem Jaz Zase in za Svoje, naj stori, kar hoče; saj nikogar ne privezujem! Če hoče kdo oditi - naj torej gre! Če pa hoče kdo čakati - naj torej potrpežljivo čaka. Pred sončnim vzhodom ne bom odšel in poprej bom še zajtrkoval; pot je namreč dolga in težavna.«

20 Reko farizeji: »Torej se še lahko za kratek čas spravimo k počitku?« Rečem Jaz: »Prav gotovo! Saj zemlja pri vzhodu ne potrebuje svetlobe vaših oči, temveč svetlobo Mojih oči, da se bo v globini razsvetlilo!«

21 Reko farizeji med seboj: »To naj razume, kdor more in hoče; mi tega ne razumemo!«

22 Reče stari Tobija: »Jaz že razumem in zato tudi ostanem tukaj na prostem; morda se bo tudi v moji globini razsvetlilo.«

23 Reko drugi: »Ti stari čuk, stori kar hočeš; mi gremo v kočo in bomo še malo zaspali.« S temi besedami se hitro odpravijo v kočo in se tam vržejo na ležišča.

24 Tobija pa pride zelo spoštljivo k Meni in Mi hoče povedati vse, kar se je ponoči zgodilo v njegovi koči. Jaz pa ga potolažim in rečem: »Vse vem! In če ne bi vedel, kako bi ti mogel poslati pomoč ob pravem času?! Zato opusti vse skupaj! Kajti kdor se pred časom dvigne proti Meni, se bo zaletel v trnje! Zato se ne boj! Odslej se ti namreč ne bo zgodilo nič zoprnega več!

25 Zdaj pa pojdimo nekoliko više, in sicer na tisti hrib proti vzhodu; od tam bomo videli veličastnost najlepšega sončnega vzhoda; in kaj takega krepí tako dušo kot telesne ude, in razvedri srce in obisti.«

26 Na te besede se odpravijo z Menoj na vrh in hrepeneče čakajo sončni vzhod; in res ga ni bilo treba predolgo čakati.

174. Čudoviti sončni vzhod. Dober in lep Tobijev govor. Gospodov življenjski pouk Tobiju. Pravila vedenja za sodnika in zakonodajalca. Ravnanje z zločinci in na smrt obsojenimi.

1 Ko je ta (dopolni: sončni vzhod) po približno eni uri nastopil v komaj opisljivem sijaju in veličastnosti, so vsi postali nadvse veseli ter do solz ganjeni in so peli psalme v čast Tistega, ki je vse to tako čudovito, dobro in sijajno ustvaril.

2 Po tej slovesni jutranji uri je rekel stari Tobija: »O Gospod! To je drugačen tempelj kot tisti v

Jeruzalemu, ki je vedno poln golazni in nesnage! Kolikokrat sem v svojem življenju prepeval psalterje drugega za drugim in moje srce je bilo pri tem suho kot desetletna slama in mrzlo kot ledena plošča! In kako toplo bije zdaj mojemu vsemogočnemu Stvarniku naproti! Kako pogosto sem bil v templju in kako vesel, ko sem smel zapustiti njegove zmeraj smrdeče dvorane; tu pa bi želel ostati vso večnost in iz najgloblje ljubezni svojega srca slaviti velikega Boga, ki je ustvaril vse te neštete najčudovitejše stvari! Ti ljubi Mojster, kako naj se Ti zahvalim za takšen nikoli doživeti, sveto - vzvišeni življenjski užitek?!«

3 Rečem Jaz: »Kdor tako stopi v Božje stvarstvo in tako toplo čuti in občuti, kaj za to dolguje svojemu Bogu in Stvarniku kot zdaj ti, ta Mi je s tem že tudi izkazal najboljšo in najprijetnejšo zahvalo.

4 Tudi v prihodnje ohrani takšna čustva in občutke in nikoli ne zapiraj svojega srca pred revnejšim bratom, četudi je bil nekoč tvoj sovražnik, pa boš tako sčasoma postal vreden velike milosti iz nebes! Če vidiš vsakovrstne grešnike, jih ne obsojaj in ne preklinjaj; kajti - razumi Me prav - večinoma niso oni tisti, ki grešijo, temveč duh, ki jih priganja. Ti pa ne moreš vedeti, kakšen duh jih priganja. Mnogo jih je, ki bi v svoji pobožnosti zlahka postali ošabni in bi potem kmalu radi s svoje namišljene krepostne višine zelo zaničljivo in prezirljivo gledali na grešnike; tako bi potem nezavedno postali hujši grešniki, kot so tisti, ki jih prezirajo; tedaj pride kak duh in te ljudi priganja v greh. In tako takšen krepostni junak, ki je že postal ošaben, na samem sebi izkusi, da še zdaleč ni Bog, marveč čisto navaden slaboten človek!

5 Takšen človek postane potem spet ponižen in bo delal pokoro, za katero si je prej kot krepostnež domišljaj, da je zanjo že veliko prevzvišen!

6 In tako naj nihče ne sovraži grešnika zaradi tega, ker je grešnik; vsak pa dela prav in dovolj, če sovraži in dejansko prezira edinole greh! Samo trdovratnemu lopovu, ki je postal eno z grehom, ne smeš ponuditi roke! Če pa je za svoje poboljšanje upravičeno obubožal, se ga moraš spomniti, in če te kaj prosi, mu moraš prisluhniti; in če vidiš, da kakšnega zločinca peljejo v smrt, ne smeš občutiti veselja ob njegovi prežalostni usodi, četudi bi bil tvoji hiši storil zločin, zaradi katerega ga zdaj peljejo v smrt; kajti glej, ni nemogoče, da tudi takšen zločinec lahko postane blažen na drugem svetu!

7 Ljubezen bodi v vseh stvareh prevladujoč element življenja vsakega človeka! Pravičnost, ki svojih korenin nima v ljubezni, pred Bogom ni pravičnost; in kdor jo izvaja kot sodnik, je zato desetkrat večji grešnik pred Bogom kot tisti, katerega obsoja, in Bog ga bo nekoč sodil ravno tako neusmiljeno, kot je on sodil svojega bližnjega.

8 Zato nikogar ne obsojaj in tudi nikogar ne preklinjaj, četudi bi se še tako grobo pregrešil nad teboj, tako tudi ti nekoč ne boš, ne sojen in ne preklet; s kakšno mero namreč kdo meri, z enako mero mu bo nekoč v drugem svetu spet povrnjeno. Strogi, po katerem koli že zakonu še tako pravični, pri tem pa hladni sodnik brez ljubezni, bo nekoč deležen prav tako strogo pravične in neizprosne sodbe nad seboj; biriči in rablji pa ne bodo nikdar videli Božjega obličja!

9 Kdor ujame tatu in morilca, je storil dobro delo, če ga izroči pravičnemu sodišču; toda sodnik ne sme nikoli pozabiti, da zločinec, dokler živi na tem svetu, še ni popolni hudič, marveč izmaličen, zapeljan človek, pri katerem je treba vse mogoče poskusiti, da se poboljša, preden je lahko kot nepopravljivi hudič obsojen na smrt!

10 Pri usmrtitvi pa je treba ravnati tako, da tak obsojenec ne sme biti takoj usmrčen, ampak naj bo ves dan pred ljudstvom za roke in noge privezan na steber, pet pedi visoko nad zemljo.

11 Če na stebru prostodušno in proseče pokaže, da se bo poboljšal, ga je treba sneti s stebra in ga spraviti v primerno in ljubeče pravično poboljševalnico, vendar ga ne izpustiti na prostost, dokler se njegovo poboljšanje ni izkazalo za nedvomno resnično. Če pa na stebru viseči zločinec ves dan ne

pokaže nobenega znamenja za popoljšanje, potem je popolni hudič in ga je zato tudi treba, če na stebru še živi, po sončnem zahodu usmrtiti in nato s stebrom vred zažgati na morišču.

12 To ti povem zato, ker si tudi ti bil in si še sodnik med farizeji in si moral preskrbeti grobove za usmrčene in morišča za zločince, da se boš v prihodnje ravnal po tem.

13 Blagor pa vsakemu, ki se bo ravnal po tem; njegovo ime naj žari v večni knjigi življenja!

14 Zdaj pa pojdimo dol h kočam; naš Kisjonah je že pripravil zmeren zajtrk in nas pričakuje z ženo in hčerami.«

175. Gospod s Svojimi spet pri Kisjonahu v planinski koči. Gospodinjsko - gospodarski napotki. Gospodova dobrota do Njegovih sovražnikov; On in Njegovi se postijo. O farizejskem sabatu. Odhod z gore. Farizej in Matej o sabatu.

1 Hitro se spustimo navzdol in Kisjonah Mi prihiti naproti, da bi povabil Mene in vse učence k zajtrku, obenem pa prosi tudi za odpuščanje, ker so mize danes obložene nekoliko bolj skromno kakor sicer; zaloge so namreč razen današnjega zajtrka izčrpane, ni jih pa obnovil, ker je vedel, da se bom jaz danes - na sabat - z gore spet vrnil v dolino. Če bo zato zajtrk nekoliko pičlejši, kot je bil sicer, naj tega nikar ne pripišem njegovi volji, marveč samo njegovi tokratni nezmožnosti, za katero pa sam ni nič kriv!

2 Jaz sem ga potolažil in rekel: »Bodi zaradi tega čisto miren in brez vseh skrbi! Tako je čisto dobro in prav in vse gre po Moji volji; - sicer ti moram kot Svojemu najljubšemu bratu in prijatelju pripomniti, da si se v teh nekaj dneh že tako malo preveč potrudil.

3 Kar zadeva nepovabljene goste, legijo farizejev, se nikakor ne bi pregrešil, če jim ne bi pogrnil mize; saj imajo veliko količino zlata in srebra in bi se, če so že hoteli ostati tu, lahko sami vzdrževali! Seveda pa zaradi tega, ker si jim postregel brezplačno, nisi grešil. Če pa bi jim hotel izstaviti račun, te zaradi tega ne bom grajal. Starega Tobija pa prevzamem Jaz.«

4 Reče Kisjonah: »To bom tudi storil; so pa mnogi, ki so revni, tem ne bom nič računal! Toda zdaj izvoli, o Gospod, s Svojimi učenci zaužiti skromni zajtrk; farizeji še spijo v veliki ovčji koči in jaz ne bi hotel, da bi jedli z nami!«

5 Rečem Jaz: »Pusti! Zbudi jih in jih povabi k zajtrku! Jaz se bom danes do poldneva z vsemi Svojimi postil; šele v dolini bomo pošteno obedovali.«

6 Kisjonah takoj stori, kar sem mu rekel, čeprav z nekoliko težkim srcem. Farizeji in njihovi tovariši se hitro dvignejo z ležišča in hitijo k zajtrku ter ga kljub sabatu z veliko naglico použijejo; bali so se namreč, da bi lahko sonce, ki je sicer že zdavnaj vzšlo, ni pa še obsijalo koč, ker je bila ta zgrajena proti severu tesno za visoko skalno steno, obsijalo koč, in potem ne bi smeli ničesar več jesti. Jedli bi šele po sončnem zahodu ali v jeruzalemskem templju med opravičnim prelamljanjem sabata.

7 Kisjonah opazi to pred Menoj in reče: »Ta zgodba je res prav zabavna; zanje se sabat začne šele tedaj, ko sončni žarek obsije točko, na kateri so! Kot si, o Gospod, zdaj že večkrat videl, pride sonce do te koč, šele proti poldnevu in za te hinavske služabnike bi se sabat in tako tudi njegovo obhajanje začela šele sredi dneva. To pa so korenjaki, kakor jih še komaj kje nosi naša ljuba zemlja!«

8 Rečem Jaz: »Pustimo jih; prav kmalu, in sicer še preden bomo dosegli dolino, se bo ponudila večkratna priložnost, da jim bomo oponesli njihov sabat. Vse to pa ni še nič v primerjavi s tistim, kako zvito se znajo ogniti sabatu, če hočejo in če jim sabat v njihovih sinagogah ne obljublja bogate žetve: tedaj zaprejo okna in vrata, da sonce ne more prodreti s svojo svetlobo v sobe teh hinavcev in tedaj pač ni nobenega sabata v hiši! Tako tudi oblačen dan ne velja za popoln sabat, razen če v svojih sinagogah prižgejo sedmeroramne svečnike, seveda kot vedno ob takšnih priložnostih le za bogat dar! Zaradi tega jim je oblačen sabat tudi vedno ljubši od jasnega, kot je današnji.

9 Danes pa se bo že še ponudila priložnost, kot sem že prej omenil, ko bomo to razkrinkali. Toda zdaj pojdimo na pot; danes bo zelo vroče, v veliki vročini pa ni prijetno potovati.«

10 Takoj nato odidemo in se s hitrim korakom spuščamo v dolino, farizeji pa sopihajo za nami in se jezijo nad našo hitrostjo; eden nas celo pokliče in pravi: »Le zakaj tako nesmiselno dirjate? Ste morda na vrhu kaj ukradli?!«

11 Mlajši Matej, apostol, pa jim neprizanesljivo odvrne: »Mi hodimo z našimi lastnimi nogami tako kot vi z vašimi, in hodimo zato tako dobro in hitro, kakor hočemo; tega pa vam, upam, nismo dolžni pojasnjevati; tudi se nismo z vami prej obvezali in dogovorili, kako hitro moramo hoditi pred vami! Zato bodite tiho in pojdite svojo pot, kakor morete in hočete! Mi se ne menimo za vas; zakaj se potem vi obregate ob nas?!«

12 Reče neki že zaradi tega ves zlovoljen farizej: »Kaj čvekaš, tineumni cestninar; mar ne veš, da je danes sabat, na katerega se ne sme nihče prepirati?!«

13 Reče Matej: »Ali naj velja sabat samo zame, za vas pa ne?! Le kdo je začel prvi godrnjati?! Saj vendar ni nikjer zapisano, da na sabat ne bi smeli hitro hoditi; nasprotno, vi celo zahtevate, da ne smemo na sabat počasnih nog hoditi v shodnico, in tako torej ne kršimo niti vaše postave, če danes, ko je sabat, hodimo nekoliko hitreje kot druge dni. V vasi spodaj je vendar tudi majhna sinagoga, v katero lahko, če prav pohitimo, pridemo še pravočasno; kaj torej hočete od nas še več?!«

14 Reko farizeji: »Ja, taki kot ti so videti tisti, ki hitijo v sinagoge in shodnice! Samo smešno je, če kakšen cestninar govori o sinagogi! Te morda ne poznamo?! Bolj poganski si kot rojeni Grk in hočeš govoriti o gorečnosti za sinagogo, ti črni bogokletnik?!«

15 Reče Matej: »Zdaj pa bo kmalu čas, da obrzdate svoja usta, sicer si bomo dovolili posebno svobodo, da bomo prekršili sabat s krepeli po vaših hrbtih! Ljudje, pogledajte si vendar te lenuhe, kakšne pravice nad nami si hočejo prisvojiti! Se eno žaljivo besedo in jaz bom pozabil sabat in svojo človeškost in bom začel ravnati z vami kot medved!« Na to grožnjo farizeji sicer ničesar več ne rečejo, v svoji notranjosti pa so polni jeze.

176. Prizor s farizeji zaradi smukanja klasja v soboto. Usmiljenje je boljše kot daritev. »Sin človekov je gospod sabata.« Ozdravitev človeka s posušeno roko. Farizeji hočejo Jezusa kamnati. Kisjonahov odločen poseg. Gospod se umakne med ozdravljanjem mnogih. [Mt 12,1-16](#).

1 Čez nekaj časa pa smo že skoraj v dolini prišli do njive, ki je ležala pred nami, polna domala že povsem zrele setve. Pot pa je vodila čez to njivo in mi smo se napotili po njej, ker je vodila proti vasi. Šli smo torej skozi setev, seveda na sabat. Učenci pa, ki z Menoj vred niso nič zajtrkovali, so bili lačni in so zato začeli smukati bolj zrelo klasje, meti zrnje v rokah in ga jesti. (Mt 12,1)

2 Ko pa so to videli že tako in tako jezni farizeji, so hitro pristopili k Meni in s pomembnim obrazom dejali: »Ali ne vidiš, da tvoji učenci delajo na sabat, kar se ne spodobi?! (Mt 12,2)

3 Rečem jim Jaz: »Mar niste nikoli brali, kaj je storil David, ko je bil lačen in z njim vsi, ki so bili ob njemu? (Mt 12,3) Kako je šel v Božjo hišo in jedel daritveni kruh, katerega se tudi ni spodobilo jesti niti njemu niti tistim, ki so bili z njim, temveč edino duhovnikom?! (Mt 12,4) Ali niste nikoli brali v postavi, kako duhovniki ob sabatih v templju prelamljajo sabat in so ob tem vendarle brez krivde?! (Mt 12,5)

4 Videli ste Moja dela na višini in slišali ste Moj nauk in pogosto vam je bilo rečeno, kdo sem Jaz! Če vam vse to še ni dovolj, vam znova povem kar najbolj suhoparno v obraz, da je tukaj v Meni Tisti, ki je večji kot tempelj! (Mt 12,6)

5 Če pa bi vedeli, kaj to pomeni: 'Všeč Mi je usmiljenje, ne pa daritve!', ne bi v svojih srcih obsodili teh

nedolžnih! (Mt 12,7) Vi slepi in gluhi farizeji, vedite vendar: Sin človekov, ki sem Jaz, je gospod tudi sabata!« (Mt 12,8) Ta beseda je tako prestrašila farizeje, da so se takoj umaknili in učencem niso več preprečevali, da bi smukali klasje.

6 Kisjonah pa, ki je hodil vedno ob Moji strani in je bil lastnik te njive, Mi je rekel: »Gospod, zdaj bom pohitel naprej in dal pripraviti obilen obed; dobri učenci se mi namreč smilijo, ker so tako zelo lačni!«
7 Rečem Jaz: »To bo zares zelo dobro. Toda Jaz bom z učenci vendarle prej obiskal shodnico zaradi teh farizejev, da ne bodo še bolj jezni. Mateja imajo že tako v želodcu, ker jim je prej dokazal, da hodimo tako hitro zaradi sinagoge. Če bi šli zdaj v vasi mimo shodnice, bi bilo to zanje preveč, in začeli bi nam delati hrup; če pa grem prej v sinagogo, bi jih utišali in potem bi jim lahko brez zadrege predstavili svoj račun, to se pravi po končanem sabatu.« Po teh besedah je šel Kisjonah s svojimi naravnost domov in tam našel vse v najlepšem redu.

8 Mi pa smo zavili nekoliko bolj levo k shodnici, ki je bila na zgornjem koncu vasi. Ko smo prispeli tja, smo šli takoj v malo obiskano shodnico (Mt 12,9), farizeji pa so nam sledili za petami in bili skrivaj že vsi togotni, ker so se jim na njivi učenci smejali zaradi njihove slepe neumnosti, ko sem zavrnil njihovo pritožbo zaradi smukanja klasja.

9 Ko smo prišli v shodnico, so se farizeji takoj razšopirili in Mi privedli nekega človeka, ki je že dolgo imel posušeno roko in zato ni bil sposoben za skoraj nobeno delo. Ker sem prej rekel, da sem gospod tudi sabata, so Me vprašali, ali bi bilo dovoljeno na sabat tudi ozdravljati. To vprašanje pa so postavili samo zato, da bi dobili kakšno stvar v pričevanje proti Meni (Mt 12,10); njihova hudobna srca so namreč že gorela od jeze in togote.

10 Jaz pa sem jim rekel: »Le kaj Me vprašujete, kot da bi vi lahko pomagali temu bolniku in oživili njegovo že zdavnaj odmrlo roko?! Če pa ga hočem ozdraviti, menda ne bom vas spraševal za vaše dovoljenje?!

11 Le kdo med vami je tako neumen, da na sabat ne bi izvlekel ovce, ki mu je padla v jamo?! (Mt 12,11) Koliko boljši od ovce pa je človek! Zato bo že menda dovoljeno na sabat človeku storiti dobro?!« (Mt 12,12)

12 Farizeji so molčali; Jaz pa sem poklical človeka k Sebi in mu rekel: »Iztegni roko!« In iztegnil jo je in bila je spet zdrava kakor druga, ki ni bila nikoli bolna. (Mt 12,13)

13 Zdaj pa je bilo farizejem dovolj; zapustili so shodnico in šli ven, da bi se posvetovali, kako bi Me lahko umorili. (Mt 12,14)

14 Matej, ki je bil dober vohun, pa se je splazil za njimi in jim neopažen prisluškoval. Kmalu se je vrnil ves zasopel in glasno povedal, kaj je slišal. Tedaj sem hitro poslal h Kisjonahu enega Svojih učencev, ki naj bi mu povedal, da danes ne morem obedovati pri njem iz previdnosti, ker Mi farizeji strežejo po življenju, Jaz pa jih ne bi hotel narediti za še večje zločince, kot so že, zato se bom za nekaj časa umaknil iz tega okolja. Učenec je odhitel naglo kot puščica, saj je vedel, kje se Mi bo spet pridružil.

15 Komaj je to sporočil Kisjonahu, se je ta z vso svojo hišo nemudoma dvignil, pustil vse in z vso naglico zbral še veliko množico ljudstva, pohitel k shodnici in prišel ravno še v pravem trenutku, ko so farizeji, oboroženi s kamni, že hoteli vdreti v shodnico.

16 Da je Kisjonah tukaj farizejem dobro postregel, ni treba posebej omenjati. Nato sem Jaz z ljudstvom odšel od tam in po poti ozdravljaj vse bolnike; ob žetvi pšenice je bila namreč ta okolica, ker je ležala blizu Galilejskega morja, nekoliko vročična, in tako je bilo tudi stalno veliko bolnih ljudi, posebno med ženskami, in te so, ker so slišale o Meni, vse prihitele za množico po poti k Meni, da bi jih ozdravil. In vse, ki so prišle za Menoj, so bile ozdravljene. (Mt 12,15)

17 Ko pa so bile ozdravljene, sem jim zagrozil, da ne smejo o tem doma nikomur ničesar povedati (Mt 12,16), tudi nikomur, pa kdor koli bi že bil, niti omeniti, kje sem jih ozdravil in v katero smer sem odšel.

Obljubile so, da bodo to najnatančneje izpolnile, in Jaz sem jih nato odpustil v miru.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
[knjiga_1](#)